

ZARZĄDZENIE

Dnia 29 października 2025 r.

Dnia 29 października 2025 r. sędzia Sądu Najwyższego Kazimierz Klugiewicz, po zapoznaniu się z pismem A. W., sygnalizującym konieczność wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 327/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 października 2022 r., sygn. akt III K 66/22,

nie stwierdzam podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu wskazanego wyżej postępowania (art. 542 § 3 k.p.k.).

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 7 lutego i 25 marca 2025 r. A. W. złożył wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 327/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 października 2022 r., sygn. akt III K 66/22. Wskazał, że w sprawie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. z uwagi na zasiadanie w składzie Sądu Okręgowego z Poznaniu sędziego X. Y., zaś w składzie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu sędziego X.1 Y.1, którzy zostali powołani na urząd sędziego ww. Sądów w procedurze nominacyjnej Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ukształtowanym w trybie przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3).

Należy zauważyć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego poczynszy od uchwały trzech połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20, OSNK z 2020 r., z. 2, poz. 7): „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), **jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach** (podkr. – SN), do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Stanowisko to zostało powtórzone w późniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego, w tym zwłaszcza w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022/6/22) oraz zostało potwierdzone w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zob. np. wyrok z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie *Reczkowicz przeciwko Polsce*, skarga nr 43447/19) oraz judykatach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. m.in. zob. wyroki TSUE w sprawach: C-585/18 i in., C-824/18, C-791/19, C-487/19). W kontekście analizowanej problematyki, jeżeli chodzi o sędziów sądów powszechnych, nie może być zatem mowy o jakimkolwiek automatyzmie, lecz należy wykazać okoliczności, które mogłyby rzutować na niespełnienie przez sąd orzekający z ich udziałem standardu niezawisłości i bezstronności. Tymczasem Sądowi Najwyższemu nie są znane okoliczności, które podważałyby posiadanie przez wskazanych we wniosku sędziów atrybutów niezawisłości i bezstronności, jak też nie wykazał ich skazany.

Na koniec wolno zauważyć, że kwestia obsady Sądów I i II instancji w niniejszej sprawie była już przedmiotem badania przez Sąd Najwyższy w związku z rozpoznaniem kasacji obrońcy skazanego, który na rozprawie w dniu 6 listopada 2024 r. podniósł tę kwestię (k. 1026), a mimo to Sąd Najwyższy postanowieniem z

dnia 6 listopada 2024 r., sygn. akt I KK 88/24, oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

Na powyższe zarządzenie zażalenie nie przysługuje.

[J.J.]

[r.g.]